

GİZLİ
TAKİP

DEDEKTİF AYNES

"Bazen omzuna dokunan bir el
seni hayal dünyasından
çekip gerçek hayata
döndürür..."

JEAN LUC LUCIANI

Çevirmen: Gülgün Kozan

CARPE
DIEM

İ.

Aynes kendi kendine söyleniyordu. Görünen o ki telefonun diğer ucundaki babası onu teselli etmeye çalışıyordu.

“Ama tatlım, endişelenme. Annen seni seviyor. Sadece şu an sana fazla vakit ayıramıyor, hepsi bu.”

“Hiç vakit ayıramıyor demek daha doğru olur!”

Roullier derin derin nefes aldı, öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu.

“Bunun geçici olduğunu biliyorsun, işi yıl sonunda iyice yoğun oluyor. Eğer kendini onun yerine koyamıyorsan en azından biraz çaba göstermeye çalış.”

Aynes hemen babasının sözünü kesti.

“Peki ya ben, kim kendini benim yerime koyacak?”

“Bir yetişkinin sorunlarını anlayamazsın, sen daha bir ço...”

Roullier cümlesinin sonunu getirmemişti ama artık çok geçti.

“Bir çocuk mu! Böyle mi diyecektin? İşte asıl sorun da bu. Siz bana hep bir çocukmuşum gibi davranıyorsunuz!”

Evet, Roullier Aynes’in hâlâ bir çocuk olduğunu düşünüyordu ancak bunu belli etmek istemedi.

Aynes o günü mahveden olaya geri döndü.

“Annemin beni Damien’in partisine yollamadığını biliyor musun?”

Biliyordu. Eski eşi bir önceki gün Aynes’in onu ikna etmesi için kendisini arayacağı konusunda Roullier’i uyarmıştı.

“Aynes, ne olur dinle beni. Daha bir sürü doğum günü olacak. Bunu kaçırıyor olman çok da önemli değil.”

“Yani Damien Kalsein’in partisine gitmemem mi önemli değil! Ne dediğinin farkında bile değilsin! Bütün okul, herkes orada olacak. Tabii benim haricimde herkes!” diye devam etti Inès.

Roullier bir kez daha şansını denedi.

“Kötü olduğunu biliyorum ama annen büyük annelere yemeğe gitmeye söz vermiş. Uzun zamandır seni görmüyorlar.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Aynes devam etti.

“Arayıp başka zaman geleceğimizi söyleyebiliriz.”

“Söz konusu bile olamaz. Annen ne derse onu yapıyorsun, o kadar!” deyiverdi.

Arkasındaki kadın sesini duyunca öfkelendiğine pişman oldu.

“Ben hazırım, çıkabiliriz!”

Roullier telefon ahizesinin ağzını kapatmaya çalıştı ama Aynes sesi duymuştu.

“İyi, anladım! Senin de kızınla ilgilenmekten daha önemli işlerin var!” diye bağırdı. Ardından telefonu babasının suratına kapattı.

Roullier bir an öylece kalakaldı, ne düşüneceğini bilmiyordu. Ta ki Melaine elini omzuna koyana kadar.

Genç kadın, bir şeylerin Roullier’in canını sık-tığını anlamıştı.

“Bir sıkıntın mı var?” diye sordu. mantosunu almaya giderken.

“Evet, başıma ağrılar sokan bir sıkıntım var.”

“Migren mi?” diye sordu Melaine.

“Hayır, ergenlik!” diye iç çekti Roullier.

2.

Charles Kalsein kapıyı kapatıp evrak çantasını salondaki kanepenin üzerine koydu. Tam da eşinin uzandığı yere.

“Ayy!”

“Özür dilerim, orada olduğunu görmedim.”

“Ne oldu, bu kadar erken gelmezdin?” diye şaşırdı Mathilde Kalsein.

Kocası cevap vermeden banyoya gitti. Bir dakika sonra havluyla başını kurulayarak dışarı çıktı.

“Pardon tatlım, fena ıslandım da.”

Mathilde Kalsein iç çekti.

“Meteroloji hafta sonunun yağmurlu olacağını söylüyor. Bu gri havadan bıktım artık!”

Charles kanepeye oturdu.

“İyi bir haberim...”

Cümlesini tamamlamasına fırsat kalmadan oğlu geldi.

“Hoş geldin baba!”

“Merhaba oğlum.”

“İşin erken mi bitti?”

“İlginç bir şekilde evet...”

Damien mutfağa gitti. Masanın üzerindeki çikolatalardan bir tane aldı. Annesi devamının geleceğini anladı.

“Yavaşla Damien” diye uyardı onu.

Damien suratını astı.

“Anne, yine başlama!”

Mathilde oğluyla tartışmak istemiyordu, onun yerine eşine döndü.

“Ee, bu esrarengiz haber de ne bakalım?”

“Bunu herkese aynı anda söylemek istiyorum. Camille evde mi?”

Mathilde oğluna döndü.

“Gidip ablanı odasından çağırabilir misin?”

“Tamam” diye yanıtladı Damien.

Çikolatasından bir parça aldı. Birinci kata giden merdivenleri çıktı.

Babası onun nefes nefese yukarı çıkışını izledi.

Damien sağlıklı ve iyi görünümlü bir çocuktü. Uzundu, yuvarlak yüzünü saklayan küt kahverengi saçları vardı. Ama son birkaç ayda oldukça kilo almıştı.

“Bence annen şekerleme yememen konusunda haklı. Böyle giderse Rejime girmen gerekecek.”

Mathilde Kalsein elini eşinin koluna koydu.

“Çocuğu rahat bırak!”

Ardından merakla sordu:

“Ee, söyleyeceğin şey ne bakalım?”

Charles gülümsedi.

“Pekâlâ, madem merak ediyorsun, biz...”

Yine cümlesini tamamlayamadı.

Damien koşarak merdivenlerden indi, paniğe kapılmıştı.

“Anne, baba, Camille ortadan kaybolmuş!”

3.

Kolejin yemekhanesine birkaç süs asılmıştı. Hiç kutlama havası yoktu. Sadece soğuk patates püresiyle servis edilen tatsız tuzsuz hindi parçası vardı. Aynes “Bize yılbaşında böyle berbat bir yemeği nasıl verebiliyorlar anlamıyorum!” diye söylenerek tabağını öne itti. Ardından titreyerek omuzlarını ovuşturdu.

“Üstüne üstlük bir de donuyoruz! Doğalgazdan tasarruf mu yapıyorlar ne?”

Kızgındı. Arkadaşını iyi tanıyan Alice onun bu huy-suz haline şaşırmıştı.

“Ne oldu? Yakında tatile gireceğimize sevinmiyor musun?”

Aynes düşüncelere dalıp çatalıyla tabağındakileri darmadağın etti.

“Tatille bir alakası yok!”

Bir sessizlik oldu.

“Peki ne oldu öyleyse?” diye ısrarla sordu Alice.

“Annemle babam, beni sinir ediyor!”

“Ayrıları değil mi?”

“Evet. Babası Marsilya’da polis olarak çalışıyor!” diye onayladı Gaia.

Gaia, Aynes’in okula başladığından beri en yakın arkadaşı olan Kamboçyalı bir mülteciydi.

Aynes, evet anlamında başını salladı.

“İşte bu yüzden çok daha korumacı davranıyor. Babam her zaman başıma kötü bir şey gelmesinden korkuyor...”

“Benim annemle babam da ayrı. Tabii benim babam Yunanistan’a gitti ve ondan bir daha haber alamadık” dedi Gaia.

“En azından sana küçük bir çocuksun gibi davranmıyor!” diye homurdandı Aynes.

Alice hayal kurdu.

“Keşke benim annemle babam da ayrılrsa. Tartıştıkları zaman onların rehinesi olduğumu düşünüyorum.”

Aynes bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Şu an zor bir dönemden geçiyordu. Babası zamanla değişmiş ve zorlukların üstesinden gelmişti. Annesiyle yeniden konuşmaya başlamıştı. Hatta şuan bazı konularda aynı fikri paylaştıkları bile oluyordu. Bu sefer Damien’in partisi konusunda hemfikirdiler.

“Annenle baban belki sürekli tartışıyor ama en azından partiye gidebiliyorsun” dedi Aynes.

“Bazen olaylara iyi tarafından bakmak gerekir. Sen de bir hafta deniz kenarına gideceksin, bense buralarda küfleneceğim” diye araya girdi Gaia.

Aynes bir şey demedi. Gaia haklıydı.

Anne babasının ayrı olması her şeyin kötü olduğu anlamına gelmiyordu. Alice, Aynes'e doğru eğildi.

"Eğer babanın seni rahat bırakmasını istiyorsan, bunun için iyi bir yol biliyorum!"

Aynes tüm dikkatini arkadaşına verdi.

"Hadi, dinliyorum."

Alice bir komplocu gibi Aynes'in yanına yaklaştı. Gaia gülümsedi.

"Ona sana güvenebileceğini kanıtlı."

"Ama nasıl?"

Alice kollarını iki yana açtı.

"Tam olarak bilmiyorum. Bildiğim tek şey ben babama pazar sabahları fırında yardım etmeye başladığımdan beri babam bana başka gözle bakıyor."

O sırada Aynes'in cep telefonu titremeye başladı.

"Aşkını ilan etmek isteyen bir âşık daha" diye takıldı Gaia.

Ama görünüşe göre böyle bir şey yoktu. Aynes'in attığı mesajı okuduktan sonra Alice hemen ne olduğunu anlamıştı.

"Ne oldu?"

"Damien, hiç formunda değil."

"Doğru, bu sabah derse gelmedi" dedi Gaia.

"Partisini de iptal etmiş!" diye devam etti Aynes.

"Ne olmuş?"

"Ona bir şey olmamış. Ablasına olmuş."

Aynes, Damien'in ablası Camille'i iyi tanırdı. Bazen onunla şehirde karşılaşıyordu. Genç kız Aynes hep zaman ayırırdı.

"Ablasına ne olmuş peki?" diye sordu Gaia.

Sinirlenmiřti, bilgilerin böyle az az verilmesine tahammül edemezdi.

“Kaybolmuş!” dedi Aynes.